

ساخکرده‌وهی چهند هه‌له‌یه‌کی دیوانی حهریق
لیکۆلینه‌وه و لیکدانه‌وه‌ی نه‌وزاد که‌له‌هور
جه‌عفه‌ر قاره‌مانی

پوخته

حهریق یه‌کیک له شاعیره ناسراوه‌کانی ئه‌ده‌بی کوردیه که له نیوه‌ی دووه‌می سه‌ده‌ی نۆزده‌هم و سه‌ره‌تای سه‌ده‌ی بیستم ژباوه و سه‌ر به شیوازیی شاعیرانی کرمانجی ناوه‌راست ناسراوه. ساخکرده‌وه‌ی دیوانی شاعیرانی کلاسیک بی‌په‌چا‌و‌کردنی میتۆدۆلۆژی زانستی، ناسینی پیوه‌ره‌کانی ساخکرده‌وه و روانینی په‌خه‌یی به ده‌ق کاریکی ناته‌واوه. له‌م وتاره‌دا به‌شیک له هه‌له و ناته‌واوییه‌کانی دیوانی حهریق لیکۆلینه‌وه‌ی نه‌وزاد که‌له‌هور ساخکراوه‌ته‌وه و هه‌ول دراوه جیا له ده‌ستیشان کردنی هه‌له‌کانی شیعی ئه‌م دیوانه ئاماژه به شیوه‌ی دروستی وشه، ده‌سته‌وشه و لیکدراوه‌کان به‌پیتی نوسخه خه‌تتیه‌کان بگریت. دیوانی حهریق تا هه‌نووکه چوار جار چاپ و بلاو کراوه‌ته‌وه؛ به‌لام سه‌ره‌رای هه‌ولێ ساخکهره‌وانی ئه‌و دیوانه تووشی که‌م‌و‌کوورپی و ناته‌واوییه‌کی زۆر به‌هۆی نه‌بوونی نوسخه‌ی جی‌با‌هور و ده‌ست پی‌رانه‌گه‌یشتن به سه‌رچاوه‌یه‌کی متمانه‌پی‌کراو، یان خراب خویندنه‌وه که له زۆر دێردا لیکدانه‌وه‌ی هه‌له‌شی لی‌که‌وتۆته‌وه بووه. ئه‌م تووژینه‌وه‌یه به شیوازیی شیکارانه - وه‌سفی شیعی حهریقی خستۆته‌به‌ر پشکنین. مه‌به‌ست له ئه‌نجامی ئه‌و تووژینه‌وه‌یه ته‌نیا ساخکرده‌وه‌ی چهند دێرکی شیعی حهریق نییه؛ به‌لکوه له روانینیکی به‌ربلاوتردا ده‌رخستنی ئه‌و بابه‌ته‌یه که زۆربه‌ی دیوانی شاعیرانی کلاسیکی کوردی پیوستیان به ساخکرده‌وه‌ی دووباره‌یه، پاشان ده‌بیته‌ ساخکهره‌وه‌ی دیوانی شاعیرانی کلاسیک جیا له خویندنه‌وه‌ی نوسخه‌خه‌تتیه‌کان پسرۆر و شاره‌زای زانسته‌کانی شیوازاناسی، کیشناسی و په‌وانبیریی بیت و به یارمه‌تی ئه‌و زانستانه‌پروسه‌ی ساخکرده‌وه‌ ئه‌نجام بدات. ده‌رخستنی ئه‌و هه‌لانه‌ی ده‌توانیت یارمه‌تیده‌ری ساخکهره‌وانی تر بیت و ریگه له دووپاتی هه‌له‌ی هاوشیوه بگریت. وشه سه‌ره‌کییه‌کان: شیعی کلاسیک؛ ساخکرده‌وه‌ی زانستی؛ شیعی حهریق.

چکیده

حریق یکی از شاعران نامور ادبیات کردی است که در نیمه‌ی دوم قرن نوزدهم و آغاز قرن بیستم زیسته است. شیوه‌ی سخن وی در شعر، به ویژه در غزل متأثر از سبک شاعران کرمانجی میانه است. سبب اصلی اشتهارش مرهون غزلیات نایبست که متضمن مضمون‌های لطیف و معنی‌های غنایی و عشقی حاوی نکته‌های عرفانی بلندست. تصحیح دیوان شاعران کلاسیک ضرورتی است که باید بر اساس روش‌شناسی علمی، شناخت معیارهای تصحیح و نگاه انتقادی به متن صورت گیرد؛ تنها با این روش‌هاست می‌توان تصحیح متن را انجام داد و آسیب‌های موجود در تصحیح را بازشناخت و به تصحیح علمی پرداخت. در این نوشتار تلاش بر آن است با بررسی انتقادی دیوان حریق، شرح کلهور و بیان اجمالی نارسایی و کاستی‌های آن به آسیب‌هایی اشاره شود که شارح را در قرائت و ضبط ابیات دچار لغزش کرده است. در این پژوهش تنها به بیان اشتباهاتی که به واسطه‌ی شارح صورت پذیرفته بسنده نشده و در نهایت ابیات محرف فراوانی از این دیوان را بر اساس نسخه‌های موجود تصحیح کرده که برخی از این ابیات در این نوشتار قید شده است. دیوان حریق تاکنون چند بار به چاپ رسیده؛ اما در هیچ یک از این چاپ‌ها روش کار مشخص نیست و بر خواننده مبهم است که مصحح براساس کدام نسخه یا روش، کار تصحیح را انجام داده‌اند. جدای از این تلاش‌ها هنوز اشتباهات بسیاری در ضبط اشعار که بیشتر ناشی از نقص در قرائت نسخه‌ها، تغییرات ذوقی ناسخان و شارحان است، در شعر حریق وجود دارد. این پژوهش به روش تحلیلی-توصیفی به بررسی این دیوان پرداخته است. شناخت این اشتباهات می‌تواند به یاری مصححان دیگر بیاید و راه را بر تکرار اشتباهات مشابه ببندد. کلید واژه: شعر کلاسیک؛ تصحیح علمی؛ شعر حریق.

۱- پیشه‌کی

به تپه‌پرینی چاخ و سهرده‌مه جیاوازه‌کان و کیشه‌وبه‌ره‌ی زهمان، زۆرجار نوسخه‌ی سهره‌کی نووسراوه‌ی پیشینیان بزر بوون، یان له‌ناو چوون و زیاتر ئه‌وه‌ی له‌به‌ره‌میک به‌ده‌ست ئیمه‌گه‌پشتوو‌ه‌یه‌ک، یان چه‌ند نوسخه‌ له‌م نوسخانه‌یه‌که‌ بنوساز جۆراوجۆر له‌سهرده‌مه‌ جیاوازه‌کاندا نووسیبانه‌ته‌وه‌؛ به‌لام ئه‌و نوسخانه‌به‌ته‌واوی وه‌که‌یه‌ک نین و له‌زۆر بابه‌تدا له‌گه‌ل ده‌قی سهره‌کی جیاوازیان هه‌یه. هۆی ئه‌و جیاوازییه‌ و بوونی هه‌له، به‌تایبه‌ت له‌دیوانی شاعیرانی کلاسیکدا به‌گشتی بۆچ بابه‌ت گه‌لیک ده‌گه‌رپه‌ته‌وه‌؟

به‌هۆی دره‌نگ سهره‌له‌دانی پیشه‌ی چاپ له‌ولتانی رۆژه‌لات، دواتر له‌ناوچه‌ کوردنشینه‌کان تا دووسه‌ت سال له‌مه‌وبه‌ر زۆریه‌ی په‌رتووکه‌کان به‌شپوه‌ی ده‌ستنووس بلاو ده‌بوونه‌وه، ته‌نانه‌ت هه‌ن نوسخه‌گه‌لیکی خه‌تتی هه‌شتا چاپ نه‌کراون و له‌سووچی په‌رتووکه‌کاندا ترسی له‌ناوچوونیان هه‌یه. له‌په‌رۆسه‌ی نووسینه‌وه‌ی نوسخه‌کۆنه‌کاندا بنوسان زۆرجار له‌یه‌ک پله‌ی زانستیدا نه‌بوون؛ یان ئاستی وشیری و وردینیان نزم بووه. جاری وایه‌ تووشی هه‌له‌ خویندنه‌وه‌؛ یان تووشی ده‌ست‌تیوه‌ردان له‌ده‌قدا بوون. هه‌روه‌ها‌خواه‌ن نوسخه‌کانیش به‌پیی زانست و ئاستی خویندنه‌واریان گۆرانکاریان له‌ده‌قدا پیکه‌هیناوه‌ و زۆرجار ئه‌و گۆرانکاریانه‌ به‌ته‌واوی هه‌ر هه‌له‌ بووه. له‌لایه‌کی تر، بارودۆخی رامیاری، کۆمه‌لایه‌تی، کولتوری، ئایینی و جیاوازیی زه‌وق و سرشت و هتده، له‌م بابه‌تانه‌ن هۆی گۆرانکاری له‌نوسخه‌ و ده‌قه‌ کۆنه‌کاندا له‌کاتی نووسین، یان له‌سهرده‌مه‌کانی دواتر دا بووه. زۆرکات ده‌سه‌لاتداران و بنوسانی په‌یوه‌ندیداریش ویستوو‌یانه‌ ئه‌و گۆرانکاریانه‌ راست بنوین و لایه‌نی ئه‌رینیان سه‌لمین. ئه‌وه‌ له‌حالی‌که‌دا به‌شیک له‌تویژه‌رانی ئه‌ده‌بی و ساخکه‌ره‌وان و ته‌نانه‌ت هۆگرانی ئه‌ده‌بیش ئه‌و ناته‌واوی و نارێکیه‌ی ده‌قه‌ کۆنه‌کانیان بۆ گرینگ نه‌بووه‌ و هه‌ولێکی به‌رچاویان بۆ ساخکردنه‌وه‌ی نوسخه‌ و به‌ره‌مه‌ کۆنه‌کانی ئه‌ده‌بی و میژوویی نه‌داوه. ساخکردنه‌وه‌ی ده‌ق په‌کیک له‌پیشه‌ کۆنه‌کانی ئه‌ده‌بی و په‌که‌مین هه‌نگاو بۆ ئه‌نجامی توژیینه‌وه‌کانی میژوویی و ئه‌ده‌بیه. له‌په‌رۆسه‌ی ساخکردنه‌وه‌دا، ساخکه‌ره‌وه، ده‌قه‌ کۆنه‌کان له‌سه‌ر بنه‌مای نوسخه‌ خه‌تتیه‌کان بۆ چاپ ساز و په‌رداخ ده‌کات. زانستی ساخکردنه‌وه، زانستیکه‌ بۆ دیتنه‌وه‌ی ده‌قیکی نزیک به‌ده‌قی سهره‌کی که‌ له‌گه‌ل نووسراوه‌ی نووسه‌ر به‌ته‌واوی په‌ک بیت؛ که‌وايه‌ به‌په‌چه‌وانه‌ی بۆچوونی به‌شیک له‌په‌خه‌گران ساخکه‌ره‌وه، هه‌له‌گری زانستی ده‌ق نییه‌؛ واته‌ ئه‌گه‌ر له‌ده‌قیکی کۆن هه‌له‌ و ناراستیش هه‌بیت؛ هه‌رچه‌ند له‌لایه‌ن خودی نووسه‌ریشه‌وه‌ بیت؛ ساخکه‌ره‌وه‌ ئیزنی نییه‌ هه‌له‌کان راست کاته‌وه. هه‌روه‌ها‌ ساخکه‌ره‌وه‌ ناتوانیت خۆی له‌گه‌ل نووسه‌ری سهره‌کی به‌هاوبه‌ش بزانیته‌ و به‌شیک له‌بیشه‌ و ده‌سته‌وشه‌کان بگۆریت. له‌زانستی ساخکردنه‌وه‌دا به‌شپوه‌یه‌کی تۆکه‌ و له‌رێگه‌ی هه‌لسه‌نگاندن و به‌راوردکردنی ده‌ق له‌گه‌ل نوسخه‌ی جی‌باوهر، ساخکردنه‌وه‌ ئه‌نجام ده‌دریت.

٢- ساخکردنه وه له سه ره تادا به دوو شیواز ئه انجام دراوه:

٢-١- شیوازی هه لێژاردن: له شیوازی ساخکردنه وهی هه لێژاردندا به و پێیهی هیچ نوسخهیه ک به ته وای به سه ره نوسخه کانی تر له سه رتر ناسریت؛ ده قی کۆتایی له نیوان نووسراوهی نوسخه جوړاو جوړه کاند، هه رکام دروستتر بیت؛ هه لده بژێردریت.

٢-٢- شیوازی سه رتری: له م شیوازه دا کۆنترین نوسخه له نیوان نوسخه کانی تر دا ده کریته پالپشت بو ساخکردنه وه و زور به وردی و ئه مه گناسانه له رووی ده نووسریته وه؛ بۆیه ساخکهره وه هه ول ده دات تا کۆنترین نوسخه وه ده ست به ییت تا به پێی ئه و نوسخه یه پرۆسه ی ساخکردنه وه ئه انجام بدات. کۆنترین نوسخه، نوسخه یه که مه ودا ی زه مانی نووسینی له گه ل ریکه و ته ی کۆچکردنی خاوه ن به ره م له نوسخه کانی تر نزیکتره؛ به و هۆیه ئه گه ری گۆرانکاری و جیاوازی ئه و نوسخه یه له گه ل ده قی نووسراوه ی نووسه ر، یان شاعیر ره چاو نوسخه کانی دواتر که مته ر. که وایه بو گه یشتن به ده قیکی پاراو و دوور له هه ر چه شنه گۆرانکاری و هه له ساخکهره وه ده ب کۆنترین نوسخه ی وه ده ست به ییت، تا له کاتی ساخکردنه وه دا هۆیه کی زانستی و روونی بو په سه ند کردن، یان په ت کردنه وه ی وشه، یان ده سه ته وشه یه ک هه ییت.

٢-٣- له شیوازی سه رتریدا وه فاداری ساخکهره وه سه به ره ت به ده ق به دوو شیوه ده سه لمیندریت:

٢-٣-١- شیوازی زنده رووی: به پێی ئه م شیوازه که مترین گۆرانکاری له ده قدا نه دروسته و نه ریکه پیدراوه؛ ده ق به و جوړه ی هه یه ته نانه ت ئه گه ره هه له شی هه ییت ده نووسریته وه؛ به لām له په راویندا ده بیت ئامازه به شیوه ی دروستی وشه و ده سه ته وشه کان بکریت.

٢-٣-٢- شیوازی مام ناوه ندنی: به پێی ئه م شیوازه نه نه نیا هه له دیاره کانی ده ق راست ده کریته وه؛ به لکوو ده بیت له په راویندا ئامازه به وشه و ده سه ته وشه هه له کانیش بکریت (جهانبخش، ١٣٧٨: ٣١، ٣٠). جیی ئامازه یه له شیوازی ساخکردنه وه ی مام ناوه ندیدا چۆنیتی هه لێژاردنی وشه و ده سه ته وشه کان بو ریک بوونی واتای ده ق، ته نیا له سه ر بو چوونی زۆرینه ی ساخکهره وانی ده ق، نه شیاوه و نه شیوازیکی زانستیه.

٢-٤- به پێی سی پێوه «هه لێژاردن» له پرۆسه ی ساخکردنه وه دا ده بی ئه انجام بدریت:

٢-٤-١- پێوه ری زمانی: به پێی ئه و پێوه ره ساخکهره وه ده بی تاراده یه ک زانیاری له سه ر بابه ته کانی زمانناسی و ته نانه ت زانیاری له سه ر چوونیتی شیوازاناسی و ئاستی زمانی چاخ، یان سه ره ده میکی دیاردا هه ییت و بزانیته؛ بو نمونه، له قوتابخانه ی کرمانجی ناوه راستدا سوودوه رگرتن له وشه بیانیه کان وه ک تایه تمه ندیه کی زمانی شیعری ئه و قوتابخانه یه ناسراوه؛ بۆیه ئه و ده م به پێی ئه و تایه تمه ندیه ده بیت حوکم له سه ر وشه و ده سه ته وشه کانی بیانی و واتا کانیان بدریت؛ که وایه ساخکهره وه ده بی به پێی تایه تمه ندیه کانی شیوازاناسی هه ر چاخیک هه ولی ساخکردنه وه ی نوسخه کۆنه کان بدات.

٢-٤-٢- پێوه ری ره وانی پێوه ری: گرنگترین پێوه بو هه لێژاردن و له سه رتر بوونی دروستی وشه، یان ده سه ته وشه یه ک به سه ر وشه، یان ده سه ته وشه یه کی تر له شیعری کلاسیکدا پێوه ری ره وانی پێوه ری. ساخکردنه وه ی شیعری کلاسیکی کوردی بی کاریگه ری ئه م پێوه ره، نه دروسته و نه ساخکردنه وه که ش زانستیه. له راستیدا ساخکهره وه ی دیوانی شاعیرانی کلاسیک

به گشتی له گه‌ل چهند ئال وگۆرپیک که له لایهن بنووس و نووسه‌رانه‌وه به هۆکاری جۆراوجۆری وه‌ک نه‌بوونی زانیاری ته‌واو له‌سه‌ر شیوازیی شیعیری شاعیران و تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی شیوازناسیی هه‌ر چاخیکیی ته‌ده‌بی و هه‌له‌ خویندنه‌وه‌ی وشه‌، یان ده‌سته‌وشه‌کان له‌ دێرپیک، یان ده‌قیکدا رووبه‌روویه؛ بۆ نمونه، له‌م دێره‌ی نالیدا به‌هه‌له‌ وشه‌ی «مول» به‌ واتای شه‌پاب به «مل» خویندراوه‌ته‌وه‌ که هه‌یچ هاو‌په‌ژیه‌یه‌کی واتایی له‌ نیوان وشه‌ دیاره‌کانی ته‌و دێره‌ و وشه‌ی «مل» نییه‌ و واتای دێره‌کی نارپیک کردووه‌، به‌لام به‌پیتی پێوه‌ریی په‌وانبێژی ده‌توانین ب‌لینن ته‌م وشه‌یه‌ هه‌له‌یه‌:

ئه‌وه‌ وه‌فوت و وه‌فاته‌ سه‌به‌بی عه‌هد و وه‌فاته‌

چوو ساعیقه‌یی به‌ردی عه‌جوز و گۆل و مل هات

(نالی، ۱۳۷۸: ۱۴۰)

هه‌ر له‌ سه‌ره‌تای خویندنه‌وه‌ی ته‌و دێره‌ وریایی و شاره‌زایی نالی له‌ ئافرانندی لایه‌نی جوانیناسی شیعیره‌که‌ ده‌رده‌که‌وێت. به‌پیتی پێوه‌ریی په‌وانبێژی، وشه‌کانی «گۆل» و «مول» له‌ گه‌ل یه‌ک هاو‌په‌ژیه‌ییان هه‌یه‌ و ده‌کریت ته‌و بابه‌ته‌ وه‌ک خوازه‌ش بناسریت؛ له‌ راستیدا ته‌م هاو‌په‌ژیه‌یه‌ پیکه‌ینه‌ری رازه‌ی جوانکاری «چاوله‌یه‌ک» ه‌ و به‌پیتی ته‌م رازه‌یه‌ ده‌توانین واتای دێره‌که‌ به‌ دروستی شو‌وه‌ بکه‌ین و ده‌ریخه‌ین ته‌م وشه‌یه‌ «مول» بووه‌، نه‌ک «مل».

۲-۳-۴- پێوه‌ریی هزری - فه‌لسه‌فی: به‌پیتی ته‌و شیوازه‌ ده‌کریت له‌ ده‌قیکدا وشه‌، یان ده‌سته‌وشه‌یه‌ک سه‌رتر له‌ وشه‌یه‌ک تر، یان دێرپیکیی شیعیری بناسریت که‌ له‌ واتادا ده‌رپری بابه‌تیکیی هزری- فه‌لسه‌فی دیار بووه‌؛ هه‌رچه‌ند پێوه‌ریی هزری - فه‌لسه‌فی به‌ راده‌ی پێوه‌ریی په‌وانبێژی کاریگه‌ریی و گرینگیی له‌ ساخکردنه‌وه‌ی ده‌قدا نییه‌؛ به‌لام خوارتر له‌ پێوه‌ریی په‌وانبێژی بۆ خویندنه‌وه‌ و ساخکردنه‌وه‌ی ده‌ق، به‌تایبه‌ت شیعیری کلاسیک که‌ په‌گ و ریشالی هزری - فه‌لسه‌فی تان‌وپۆی دا‌په‌شیه‌ ده‌توانیت کاریگه‌ریی هه‌بیت و پالپه‌شتی ساخکردنه‌وه‌ی ده‌ق، یان شیعیری شاعیران ب‌یت.

حه‌ریق یه‌کیک له‌ شاعیره‌ ناسراوه‌کانی ته‌ده‌بی کلاسیکی کوردیه‌ که‌ له‌ نیوه‌ی دووه‌می سه‌ده‌ی نۆزده‌هه‌م و سه‌ره‌تای سه‌ده‌ی بیسته‌م ژیاوه‌. ناوی سالح، کورپی مه‌لانه‌سپو‌ل‌لایه‌ و له‌ سالی ۱۸۵۶ ز. به‌رانبه‌ر به‌ سالی ۱۲۷۲ ک. م. له‌ گوندی زێویه‌ی ناوچه‌ی سوورداشی سلیمانی له‌ دایک بووه‌. له‌ میژووی ته‌ده‌بی کوردیدا، هه‌ریق له‌ رێیوانانی شیوازیی شیعیری سی‌ کوچکه‌ی بابان ناسراوه‌. ته‌گه‌ر شیعیری هه‌ریق بکه‌ینه‌ پێوانه‌یه‌ک بۆ سه‌لمانندی ته‌و ئیددیعا، شێ کردنه‌وه‌ی شیعیره‌کانی له‌ ئاستی زمانی، ته‌ده‌بی و هزریدا سه‌لم‌په‌نری ته‌و راستیه‌یه‌. هه‌ریق ته‌و شاعیره‌ غه‌زله‌بێژه‌یه‌ به‌شیک له‌ شیعیره‌کانی وینه‌ و وه‌سفی راسته‌وخۆی دلبه‌ره‌ و به‌شیکیش ده‌رپری هزری سۆفیگه‌ریی، یان تیکه‌لایه‌یه‌ک له‌ هه‌ستی دلداری و ته‌وینی سۆفیانه‌یه‌. به‌هۆی جۆری ژیان و دووره‌په‌ریزی و به‌مه‌به‌ستی هێور کردنه‌وه‌ی رووحی، په‌نای بردۆته‌ به‌ر رێیازی سۆفیگه‌ریی و له‌ زۆر شیعردا چه‌مه‌که‌کانی سۆفیگه‌ریی کردۆته‌ که‌ره‌سته‌ی سه‌ره‌کی ئافرانندی واتایی. هه‌ریق به‌هۆی خویندنه‌وه‌ی ده‌قه‌کانی سۆفیگه‌ریی و شاره‌زایی ئایینی کۆمه‌لیک وینه‌ی شیعیری نوویی ئافراندووه‌. زۆرپیک له‌ زاراوه‌کانی سۆفیگه‌ریی وه‌ک: پیر، پیری مه‌بخانه‌، پیری خه‌رابات، شه‌پاب، ساقی، پیری موغان و هته‌ده‌، که‌ بێشته‌ر له‌ شیعیری شاعیرانیکیی وه‌ک نالی و مه‌حوی په‌نگیان داوه‌ته‌وه‌، بوونه‌ته‌ هه‌وینی شیعیری و واتای نوویی پێ‌خولقاندوون.

به خۆپندنهوهی شیعرهکانی دهردهکهوێت موریدی شیخ شه مسه ددینی بورهانی له شیخه ناسراوهکانی تهریقتهتی نهقشهندی بووه. بچ گومان خۆشهویستی شیخ شه مسه ددین کارتیکیهیری له سهر ههستی حهریق بووه و ده کریت ئه و خۆشهویستییه وه که چه که ره کردنی بیرى سۆفیگهیری له شیعی حهریقدا پیناسه بکریت؛ بۆ نموونه، ئه م شیعره ی له سالی ۱۲۹۶ ک. م. کاتیک شیخی بورهان له سه فهری حه ج گه راوه ته وه نووسیوه؛ که دهر بری ئه م خۆشهویستییه یه:

موژده بئ بۆ بولبولی دل گول له باغان هاته وه

قومری عومری خوی سهر ف کا سه روی بوستان هاته وه

حهریق

۳- پێشینیه ی توێژینه وه

دیوانی حه ریقی یه که م جار له لایه ن کوردی مه ریوانیه وه له چاپخانه ی مه ریوانی له به غدا، سالی ۱۹۳۶ ز. چاپ و بلاو کراوه ته وه. جیی ئاماژه یه ئه م دیوانه کۆنترین دیوانی حه ریقیه، به لام رهنگه به هۆی دووری و ده ست پیرانه گه یشتنی نووسه ر به نوسخه و سه رچاوه یه کی باش و نزیک له حه ریق، هه له ی تیکه وتبیت. زۆر جار رینووسی وشه کان هه له یه، یان له شیعره کاندایه وشه یه ک و دووان دا که وتوووه. له هه موو چاپه کانی پێشووی دیوانی حه ریقدا ئه و که سانه ی به رپرسی چاپ دیوانی حه ریق بوون بۆ ئه وه ی زاراوه ی دروستی شاعیر رابیتن؛ به داخه وه زیاتر زاراوه ی خویان به سه ر شیعره کاندایه داسه پاندوووه. ئه و دیارده یه هه موو چاپه کانی ئه م دیوانه ی تووشی ناریکی کردوووه.

دیوانی حه ریقی جاری دووه م له لایه ن مه حموود خاکی، له سالی ۱۹۳۸ ز. له په خشانگه ی الجمهووریه له که رکووک چاپ ده بیت و هه ر وه ک مامۆستا سپه ره ددین له کتیبی مه نزوومه ی شه مسیدا ئاماژه ی پێ کردوووه ئه ویش هه ر له رووی نوسخه ی کوردی مه ریوانیه وه چاپ کراوه ته وه و هه له ی زیده تری وه سه ر که وتوووه. ئه و دیوانه ئه و جیاوازییه ی له چا و کتیبه که ی کوردی مه ریوانی هه یه که که مه یک رینووسه که ی گۆراوه و پاشان ئاماژه به واتای هه ندیک له وشه کان کراوه و له زۆر دێردا ئه و واتایانه دروست نین. دیوانی حه ریق بۆ جاری سه یه م له وه شانگه ی مه ممه دی سه قز له سه ره تای به هاری سالی ۱۳۶۹ ی کۆچی هه تاویدا چاپ بووه. له م کتیبه دا سه ره تا ئه و غه زه لانه ی له رووی واتاوه روون بوون؛ لیکدانه وه یان بۆ کراوه و ئه و غه زه ل و دێرانه ی ناریکی بێژیه ی و واتایان به رچا و بووه؛ شرۆفه نه کراون. جیی ئاماژه یه له م دیوانه دا ئه و وتارانه ی په یوه ندییان به ژیا نی حه ریق و شیخی بورهان بووه؛ کۆ کراوه ته وه و له م دیوانه دا چاپ کراوه. تایه تمه ندیه کی دیکه ی ئه و دیوانه ئه وه یه و پرای گێرانه وه ی چه ند به سه ره اتیکی حه ریق، له به شی کۆتاییدا فه ره نه نگۆکیک بۆ شیعره کانی حه ریق ته رخا ن کراوه. هه ر ئه و تایه تمه ندییانه هۆی قه به بوونی کتیبه که یه. ئه م چاپه ی دیوانی حه ریق به رینووسی کوردی ئه مرۆیه؛ به لام له به ر نه بوونی که ره سه ته ی پێشکه وتوو نیشانه و مه وداکان له جیی خۆیاندانه کار نه هاتوون و له کاتی خۆپندنه وه دا زۆر جار خۆپنه ر تووشی هه له ده بیت. جیی ئاماژه یه له م کتیبه دا نووسه ر راوێژی هه موو شیعره کانی حه ریقی گۆریوه و رینووسی زۆریک له وشه ره سه نه کانی شیکی داوه. جیی خۆیه تی ئه وه ش زیاد بکه ین له م کتیبه دا ریک و پیک و دانانی شیعره کان جیاواز له چاپه کانی پێشوویه، به تایه ت غه زه له کان ناویان بۆ داندراوه.

بۆ جاری چوارهم دیوانی حەریق لە نووسینگەى تەفسیر لە لایەن نەوزاد کەلھۆر لە ساڵی ۲۰۱۱ ز. چاپ و بڵاو کراوەتەو. لەم دیوانەدا هەلەى زۆرى رېئووسى و یەكدهست نەبوونی رېئووسى لە زۆر شیعردا هۆى تىكدانى كىش و واتاى شیعەرەكان بوو. دیوانى حەریق جاری پینجەم بە هەولێ موحەممەد ئىسماعیل نەژاد و لە ساڵى ۱۳۹۶ كۆچى هەتاوى لە پەخشانگای مانگ چاپ و بڵاو کراوەتەو.

جیى ئاماژەى ئەم وتارە یەكەم هەولێ زانستییە لەسەر ساخکردنەو شیعری حەریق، لىكۆلینەو هوى نەوزاد کەلھۆر كە بە شىوازیى زانستى - توێژینەو هوى ئەنجام دراو.

۴- پرسىارەكانى توێژینەو

۱. ساخكەرەوانى شیعری حەریق بەپى كامة نوسخەى خەتتى ساخكردنەو شیعری حەریقیان ئەنجام داو؟
۲. دواى چەند جار چاپ و بڵاوبوونەو، دیوانى حەریق پىوستى بە ساخكردنەو و خویندەو هوى دووبارە هەیه؟

۵- پىناسەى نوسخە خەتییەكانى دیوانى حەریق بۆ ئەنجامى ئەو توێژینەو

نوسخەى «ئەلف»: بۆ ساخكردنەو هوى ئەم دیوانە، نوسخەى «ئەلف» وەك نوسخەى بنەما ناسراو. نوسخەى بنەما نوسخەیه كە لە نىوان چەند نوسخەى پەرتووكیك لە هەموویان كۆتەر و دروستترە و بە رىكەوتى كۆچى دواى نووسەرى دەق نزیكترە و وەك بناغەى ساخكردنەو هوى دەق دیارى دەكرىت. نوسخەى سەرەكى، واتە نوسخەى بنەما بۆ ئەنجامى ئەو ساخكردنەو هوى كە شكۆلێكە بە خەتتى میرزا مەحمود شابه‌ندەر، خوڤنووسى بەناوبانگى مەهابادى كە لە نىوان ساڵەكانى ۱۳۱۲ تا ۱۳۱۴ ك. م. بۆ سەید رەشىد، قوتابى ناسراوى حەریقى نووسىو. گرینگى ئەم نوسخەیه لەو داپە سێزده تا چارده ساڵ بەر لە كۆچى دواى حەریق نووسراوەتەو و بەدلىاییه‌و حەریق ئەو نوسخەیهى دیتوو. ئەو نوسخەیه بۆ ئەنجامى ئەو توێژینەو هوى بە نوسخەى «ئەلف» ناسیندراو.

نوسخەى «ب»: شایانى باسە جگە لە «نوسخەى بنەما» كە لە روانگەى ساخكەرەو هوى لە نىوان نوسخەكانى جى‌باوهرى بەرھەمىكدا وەك برۆا پىكراوترى نوسخە دەناسرىت؛ رەنگە نوسخەگەلێكى ترىش هەبن بايەخى زانستییان رەچاو نوسخەى بنەما لە پلەى دووھەم و سىھەمدا بىت؛ ئەو نوسخانە بە نوسخەى جىگر، یان «بەدەل» ناسراون. ساخكەرەو هوى دەقى «نوسخەى بنەما» لەگەل نوسخەى «بەدەل» بەراورد دەكات و لە پەراويزدا ئاماژە بە جىاوازییەكانى نىوان نوسخەكان دەكات؛ بۆیە لەم ساخكردنەو هوىدا جگە لە نوسخەى «ئەلف» كە وەك نوسخەى بنەما و سەرەكى ناسراو؛ نوسخەى «ب» ش وەك نوسخەى جىگر بۆتە پالپشت بۆ ئەم ساخكردنەو هوى. و ئەم نوسخەیه لە دوو بەش پىك‌هاتوو؛ بەشى یەكەم: برىتییه لە سەرجم شیعری شاعیرانى بەشى دووھەمى نوسخەى «ئەلف» و لە ساڵى ۱۳۱۳ ك. م. بە خەتتى سولتان ناویك و بە پىشنىارى سەید رەشىد موریدى ناسراوى شىخى بورھان نووسراوەتەو. بەشى دووھەم: بەشى دووھەمى ئەم نوسخەیه بە جىا و بە خەتتىكى دىكە نووسراوەتەو. لەم بەشەدا هەندىك شیعری كوردى و فارسى حەریقى تىداپە كە پىشتر بە خەتتى میرزا مەحمود لە نوسخەى «ئەلف» و نوسخەى «ب» دا نەنووسراونەتەو. لەم نوسخەیهدا شیعەرەكان بە خەتتىكى ئاسایى و بە وردى نووسراونەتەو؛ بەلام لەم نوسخەیهشدا ئاماژە بە نىوى نووسەر و ساڵى نووسینەو نەكراو.

٦- شێوازی پێداچوونەوه و ساخکردنەوه

نوسخەى سەرەكى بۆ ساخکردنەوهى شیعەرەكانى حەرىق لەم توێژینەوهیەدا، نوسخەى «ئەلف» بوو، واتە ئەم نوسخەیه بە بنەما وەرگیراوه. بەو پێیەى نوسخەى «ب» ش ئەو بەشەى وا بە خەتتى سولتانه جیاوازییەكى بەرچاوى لەگەڵ نوسخەى «ئەلف» نەبوو؛ ئەو نوسخەیهش بۆتە پالپشتى ئەم ساخکردنەوهیە. نوسخەى «ئەلف» هیندە جوان و رازاوه نووسراوه كە كەم وا هەیه دێر، یان غەزەلیكى ناتەواو و ناروونى تێدا هەبیت. بە رێنوووسى كۆن جارى وا هەیه وشەیهك بە روالەت واتاگەلى دیکەشى لى بکەوێتەوه كە پەيوەندى لەگەڵ سەرجهم، یان بەشێك لە وشەكانى دێرێك هەیه.

٧- تەوهی سەرەكى توێژینەوه

لەم توێژینەوهیەدا تەنیا بەشێك لە كەم و كووورى و هەلەكانى دیوانى حەرىق لىكۆلینەوهى نەوزاد كەلھور لە ئاستى زمانیدا بەتایبەت وشە و لىكدراوەكان، داكەوتنى وشە و پیت شى كراوەتەوه و پاشان بە سوود وەرگرتن و بەراورد لەگەڵ نوسخە خەتتیەكان شێوهى دروستى وشە و دەستەوشەكان لە دێرەكاندا نووسراوه. جێنى ئاماژەیه شێوازی پیتجینى و مەودا و نیومەوداى نیوان وشەكانى ئەم دیوانە تاراوەیهك ئالۆز و شیواوه كە خویندەنەوهى شیعەرەكانى ئاستەم كەردوووه و گەر خوینەر وردبین نەبیت، پەنگە تووشى هەلە خویندەنەوه و تیگەبشتنى ناتەواو بێت. لە زۆر دێردا وشەكان وەها پیکەوه لكانون كە هۆى لیلی واتاییه و واتاییكى تر، جیاواز لە مەبەست و واتای سەرەكى شیعەر دەگەینن. گۆرانكارییەكى تری شیعەرى حەرىق لەم دیوانەدا ئەو بابەتەیه كە بۆ «كاره» كانى شیعەرى حەرىق پێشگرى «ئ» بەجێ پێشگرى «دە» بەكار هاتوووه. پێویستە ئاماژە بكریت حەرىق لە ناوچەى موكریان ژیاوه و وەك لە خویندەنەوهى نوسخەكاندا دەردەكەوێت كە مەتر وا هەیه پێشگرى «ئ» بۆ ئەو كارانه هینابیت كە لە موكریاندا بە پێشگرى «دە» بیژە دەكرین. پێشتر دیوانى حەرىق كۆكراوهى كوردى مەریوانى و كەرىم خاكى ئەم شێوازیان (پێشگرى «ئ») بەكار هیناوه. لە دیوانى حەرىق، كۆكراوهى نەجمەددین ئەنسى ئەم پەوتە زۆر بەلای شێوهزارى مەهابادى شكاهەتەوه. بە هەردوو باردا ئەو گۆرانكارییە هەلەیه و بەهۆى زۆرى لەم توێژینەوهیەدا تەنیا لە چەند دێرێكدا ئەو بابەتە ساخكراوەتەوه.

گۆرانكارییەكى تر دیوانى حەرىق لىكۆلینەوهى نەوزاد كەلھور ئەو بابەتەیه كە بیژەى زۆر بەى وشە فارسىیەكان شیعەرى حەرىقى گۆراوه و بە بیژەى كوردى نووسراونەتەوه، ئەم بابەتەش وەك هەلەیهكى تری ئەو لىكۆلینەوهیە دەستنیشان كراوه؛ چونكە دیارترین تاییەتمەندى شێوازی شیعەرى قوتابخانەى كرمانجى ناوەراست لە ئاستى زمانیدا، پەنگدانەوهى وشەكانى فارسى و عەرەبىیە كە ئەم بابەتە وەك دیاردەیهكى دیارى ئەو شێوازه، یان ئەو قوتابخانەیه ناسراوه؛ كەوايه بى رەچاوى كەردنى ئەو تاییەتمەندى شێوازی قوتابخانەى كرمانجى ناوەراست ئەو گۆرانكارییە لە شیعەرى حەرىقدا هەلەیه؛ بۆ نموونە، «تیشنه» ی كەردۆتە: تینوو؛ «چەمەن» ی كەردۆتە: چیمەن؛ «سەروى چەمەن» ی كەردۆتە: سەروى چیمەن، یان «گۆلى بەنەفشەى» كەردۆتە: گۆلى بنەوشە. نزىكى شێوهى رێنوووسى بەشێك لە پیتەكان وەك: د، ز، ك، گ، و هتدە، هاوشێوه بوونى رێنوووسى ئەو پیتانەى جیاوازیان تەنیا لە نوختە داى؛ وەك: «ب، پ، ت، ج، چ، ح، خ، ر، ز، ژ، س، ش» لە سەرەتا و ناوەندى وشەكاندا، پاك بوونەوهى وشە و پیتەكان لە نوسخەكاندا دەكریت وەك هۆكارى سەرەكى سەرەلدانى بەشێك لە هەلەكانى رێنوووسى ئەو جۆره وشانە لە دیوانى شاعیرانى كلاسىك بناسریت. لەم لىكۆلینەوهیەدا سەرەلەى زۆرى رێنوووسى، یەكەست نەبوونى رێنوووسى وشەكانەیش وەك بابەتێكى نەرینى ئەو دیوانە دەستنیشان دەكریت. لەم بەشەدا

سهره تا ئاماژه به دڤری هه لڤر دڤراو له دیوانی حه ریق لیکۆلینه وهی نه وزاد که له هور کراوه و هه له ی هه ر دڤر یک که شیعی حه ریقان تووشی لیکدانه وهی ناته واو، نارڤیکی کیشی و واتایی کردووه، شی کراوه ته وه؛ پاشان به پشت به ستن به نوسخه خه تتیبه کانی به رده ست و سوود وه رگرتن له پیوه ریی زمانی و په وان بیژی ئاماژه به دڤره ساخکراوه کان و شهرح و لیکدانه وهی واتا کانیان کراوه. لیره دا جیی خۆیه تی ئاماژه به م بابه ته ش بکریت که ساخکردنه وه جیاواز له شهرح و لیکدانه وهیه و له ساخکردنه وه دا هه ر جۆره لیکدانه وهیه ک شتوازیکی زانستی و دروست نییه، به لام بۆ سه لماندنی دروستی وشه و لیکدراوه ساخکراوه کان و سه لماندنی هه له کانی شیعی ئه م دیوانه، به شپوهیه کی رووکه شی لیکدانه وهی دڤره ساخکراوه کان کراوه.

تۆ له ئه وه ل گری وه فات هینایه نیو مه یدانه وه

ئیتا چه وگانی خیل افه ت پشتی سه د وه عدی شکاند

(دیوانی حه ریق، کۆکراوه ی نه وزاد که له هور، ۲۰۱۱: ۴۲)

له م دڤره دا، به خۆیندنه وهیه کی رووکه شی به و ئه نجامه ده گه ین، جگه له هه له ی رڤنووسی، گۆرانکاری بی بنه ما له وشه سه ره کییه کان هۆی نارڤیکی واتای دڤره که یه؛ بۆ نمونه، به پیتی پیوه ریی په وان بیژی ده توانین بلین له بالی یه که مدا وشه ی «گری» هه له یه و له راستیدا ئه م وشه یه «گۆی» یه و له گه ل وشه کانی «چه وگان و مه یدان» هاو رڤه یی، یان رازه ی چاوله یه کیان هه یه، له بالی دووه مه میشدا وشه ی «خیل افه ت» به واتای جینشینی هه له یه و ده بیته ئه م وشه یه «خه لافه ت» بیته که واتای «دژایه تی» هه یه و به م جۆره واتای دڤره که و لایه نی جوانیناسی شیعه که ده رده که ویت. له م وشانه ش «هینایه، نیو، وه عدی» هه له ی رڤنووسی هه یه. دوا ی ئه م لیکدانه وهیه و به پیتی خۆیندنه وهی نوسخه خه تتیبه کان و به رواردیان له گه ل یه که تر دڤره که به م جۆره ساخکراوه:

تۆ له ئه وه وه ل گۆی وه فات هینایه نیو مه یدانه وه

ئیتسه چه وگانی خه لافه ت پشتی سه د وه عده ی شکاند

واتا: تۆ هه ر له سه ره تاوه باسی وه فاداریت که وه ک گۆی چه وگانه «له گۆره پانی خۆشه ویتیدا» درکاند؛ که چی ده بینم به لینه کانت نابه یته سه ر و به بی وه فایی پشتی هه موو واده کانت ده شکینی و هه ر ده لینی به گۆچانی دژ و پیچه وانه له پشتی گۆی وه فات داوه.

بۆ چاوی که وا مه سته، دل سته سه رم مه سته

ئه م ئه برۆیه پیویسته، بۆ قه تلی مرحنانت

(دیوانی حه ریق، که له هور: ۲۰۱۱: ۲۸)

له م دڤره دا، له بالی یه که مدا به لیکدانه وهی واتای دڤره که و به پیتی خۆیندنه وهی نوسخه خه تتیبه کان وشه ی «بۆ» ده بی بکریته «به و». هه ر له م باله دا «سته» هه له ی رڤنووسی هه یه و ئه م وشه یه «سته» یه، به واتای بی هینز. له بالی دووه مه مدا وشه ی «پیویسته» ده بی «په یوه سته» بیته که ئاوه لئاویکی برۆیه و له شیعی کلاسیکدا «برۆی په یوه ست» لیکدراویکی ناسراوه.

سه‌روای دێره‌که‌ش «مرحیانت» هه‌له‌یه و ده‌بیت «موحیبانت» به واتای ئه‌ویندارانت بیت و به‌م جووره واتای دێره‌که دروست ده‌بیت. دوای ئه‌و شروقه‌یه دێره‌که به‌پیتی نوسخه خه‌تتیه‌کان به‌م جووره ساخکراوه:

به‌و چاوه که‌وا مه‌سته، دل سسته سه‌رم مه‌سته

ئه‌م ئه‌بروو په‌یوه‌سته، بو قه‌تلی موحیبانت

واتا: به‌و چاوه مه‌سته ت دلم بی‌هیز ده‌بیت و ده‌له‌رزیت و سه‌ریشم شاد و سه‌رخۆش بووه؛ برۆی په‌یوه‌ستت بو کوشتنی ئه‌وانه‌ی خویشیان ده‌ویتی، به‌سه.

ته‌نها که «حه‌ریق» ی من بر شمع شبستانت

مه‌مکووژه‌روه تو‌خو، سات و به‌ره‌فیکانت

(دیوانی حه‌ریق، که‌له‌ور: ۲۰۱۱: ۲۹)

له‌م دێره‌دا، له‌ بالی یه‌که‌مدا به‌ لیکدانه‌وه‌ی واتا و به‌پیتی نوسخه خه‌تتیه‌کان وشه‌ی «حه‌ریق» ی ده‌بیت «حه‌ریق» م بیت، پاشان هه‌ر له‌م بالدا «بر» دیت «بو» بیت. له‌ بالی دووه‌میشدا وشه‌ی «سات و» هه‌له‌یه و دروست وایه بکریته «ساتو»، سه‌روای دێره‌که‌ش «ره‌فیکانت» ده‌بی بکریته «ره‌قیانت» ه و به‌م جووره واتا و وینه‌ی شیعری دێره‌که ده‌رده‌که‌ویت. له‌ شیعری کلاسیکدا ره‌قیب به‌رده‌وام له‌ دزایه‌تی دلدار دایه و ئه‌م وشه‌یه زیده‌تر واتای دێره‌که ریک ده‌کات. دێره‌که به‌پیتی نوسخه خه‌تتیه‌کان به‌م جووره ساخکراوه:

ته‌نها که «حه‌ریق» م من بو شه‌معی شه‌بستانت

مه‌مکووژه‌روه تو‌خودا، ساتو به‌ره‌قیانت

واتا: من ته‌نیا حه‌ریق و ئاگریکم بو مۆمی خه‌وتنگه‌ت؛ تو خودا به‌ پاسه‌وانه‌کانت مه‌مکووژینه‌وه.

عاشقی سه‌رو و قه‌دت قومری صفت زاری ئه‌کا

رووی گولی تو بلبلی دل فییری غه‌مخواری ئه‌کا

(دیوانی حه‌ریق، کوکراوه‌ی نه‌وزاد که‌له‌ور، ۲۰۱۱: ۴۲)

له‌م دێره‌دا، له‌ بالی یه‌که‌مدا لیکدراوی «سه‌ر و قه‌دت» هه‌له‌یه‌کی دیاره. له‌ شیعری کلاسیکدا له‌ دیوانی زۆربه‌ی شاعیراندا شوبه‌اندنی داری سه‌ول به‌ بالای دل‌به‌ر شوبه‌اندنیکی ناسراوه له‌ جووری شوبه‌اندنی ره‌وان و ده‌بیت له‌م بالدا «سه‌ر و قه‌دت»، «سه‌روی قه‌د» بیت و به‌م جووره واتا و وینه‌ی شیعری و لایه‌نی جوانیناسی دێره‌که ده‌رده‌که‌ویت. له‌م دێره‌دا وه‌ک له‌ سه‌ره‌تادا باس کرا زۆربه‌ی لیکۆله‌رانی شیعری حه‌ریق به‌ هه‌له‌ پیشگری «ت» یان به‌جی «ده» بو کاره‌کانی شیعری حه‌ریق

به کار هیناوه، که ئەم بابەتە لە شیعری حەریقدا وەک گۆرانکارییهکی هەڵە ئاستی زمانی شیعری حەریق ناسراوه. دواى ئەو شروڤهیه دێره که به پیتی نوسخه خهتتیه کان بهم جوړه ساخکراوه:

عاشقی سه روی قه دت قومری سیفەت زاری ده کا

رووی گولی تو بولبولی دل فیره غه مخواری ده کا

واتا: ئەوینداری سه ولی بالات وه کوو کوتره شینکه یه ک وایه، بو بالات شین ده گپرت و پوخساری جوانی وه ک گولت دل که وه کوو بولبولیکی ئەوینداره، فیری خه م خواردن ده کات.

شاهمه حه واسم که سه کهم چه نده که ساسم

به خودا نیه غیرهت له خیال و له نظرما

(دیوانی حەریق، که لهوړ: ۲۰۱۱: ۲۳)

له بالی یه که می ئەو دێره، دهسته وشه ی «شاهمه حه واسم» هه له یه و واتایی دێره که ی تیکد داوه، له راستیدا ئەم دهسته وشه یه «شاهیدمه حه واسم» ه و بهم جوړه واتا و وینه ی شیعری و لایه نی جوانیناسی دێره که درده که ویت. له بالی دووه مدا به کار هینانی وشه ی «غیرهت» هه له یه و له گه ل واتای دێره که خویندنه وه ی نیبه و دروست وایه بکریته «غیرت» به واتای که سیکی تر. دواى ئەو لیکدان ه وه یه دێره که به پیتی نوسخه خهتتیه کان بهم جوړه ساخکراوه:

شاهیدمه حه واسم که سه کهم چه نده که ساسم

به خودا نیه غه یرت له خه یال و له نه زه رما

واتا: ئەى هه موو که سه کهم! هه ر پینج هه سه کهم شایه تی ده دن چه نده وه پز و خه م بارم! وه لا! جگه له تو که سیکی دیکه م له خه یالدا نیبه و خو ش ناو یت.

مرغی دل برژا له بهر قرچه ی هه تاوی فرقت

تاوه کو که ی داوی زولفیشت گرفتاری ئە کا

(دیوانی حەریق، که لهوړ: ۲۰۱۱: ۲۱)

له م دێره دا، له بالی یه که مدا وشه ی «فرقت» هه له یه و له راستیدا ده بیت «فیرقهت» به واتای دووری بیت و له م باله دا هه ر به م واتایه به کار هاتوه. شاعیر «دلی» به «بالنده» و «دووری» به «هه تاو» که گه رمی خستوته ناو دلی ئەوینداره وه و «زولفیشی» به «داو» شو به اندوه. زولفینت: زولفین گۆراوی وشه ی زولفینه به واتای ئالقه ی ئاسنی ده رگا، هاوواتایه بو پینچ و خولی ئە گریجه. به داخه وه له زۆر به ی دیوانه کاندایه زولفین تو مار کراوه. زولف وشه یه کی فارسیه و نیشانه ی دوانه بوونی عه ره بی ناگریت. دێره که به پیتی نوسخه خهتتیه کان بهم جوړه ساخکراوه:

مورغی دَل برژا له بهر قرچهی هه تاوی فیرقه تت

تا وه کوو که ی داوی زولفینت گرفتاری ده کا

واتا: دووریت وه کوو هه تاو دَلمی برژاندووه، ئاخۆ بَلّی تاکه ی مه لی دَلم له داوی پرچی تۆدا که وه کوو دیل وایه، به نند بیت؟ یان دَلم وه کوو بالنده یه ک وایه که وتبیت بهر گهرمی هه تاوی دووریت و بسووتیت و وه قرچه قرچ که وتبیت.

شایسته ی شانته که ره ئیس العلما

ریم ناکه وئ هدم نییه تعداد فه صالت

(دیوانی هه ریق، که له پور: ۲۰۱۱: ۳۴)

له م دپه دا، له بالی یه که مدا لیکدراوی «شایسته ی شانته» به پپی نوسخه خه تتبیه کان ده بی بکریته «شایسته ی شه ئنت» و وشه ی «العلما» ده بی بکریته «العلما یه». له بالی دووه مه دا به پپی شروقه ی واتای دپه که «هده م نییه» هه له یه؛ دروست وایه بکریته «هده دی نییه» که واتای له راده به ده ری هه یه. سه رواکه ش «فه صالت» ده بی بکریته «خیسالت» به واتای خوو و تاییه تمه ندی و به م جوړه لایه نی جوانیناسی شیعه که ده رده که ویت. دوا ی ئه و ساخکردنه وه یه به پپی نوسخه خه تتبیه کان دپه که به م جوړه نوو سرا یه وه:

شایسته ی شه ئنت که ره ئیس لوعوله مایه

ریم ناکه وئ، هده دی نییه ته عدادی خیسالت

واتا: شان و شکوت شیاهه که سه روک و گه وره ی زانایانه و ریم ناکه ویت و شایانی ئه وه نیم باسیان بکه م و بیانترمیرم؛ به راستی له راده به ده رن خوو و تاییه تمه ندی به باشه کانت.

تو صاحب چاه زرخدانی قوربان

سه د یوسف که نعانی ده یه یته زیاره ت

(دیوانی هه ریق، که له پور: ۲۰۱۱: ۳۱)

له بالی یه که می ئه م دپه دا، دوا ی «ساحب»، «ئهم» و دوا ی وشه ی زرخدان «بی» داکه وتووه، یان قرتاوه، پاشان له بالی دووه مه دا وشه ی «یوسف» ده بی «ی» ی ئیزافه ی پیوه بلکیندریت و «ده یه یته» به پپی نوسخه خه تتبیه کان «ده بی بیته» یه. به م جوړه وینه ی شیعی دپه که ده رده که ویت. به پپی نوسخه خه تتبیه کان ئه م دپه که به م جوړه ساخکراوه:

تو ساحبی ئه م چاهی زه نه خدانه بی قوربان

سه د یوسفی که نعانی ده بی بیته زیاره ت

واتا: قوربان تا خاوه نی ئه م چالی چه ناگه یه بی، سه دی وه کوو یوسفی پیغه مبه ر که له چالدا یه خسیر بووه، ده بی بیته زیاره ت.

فیدای زینده دلانی ته ریکهت خوبانم

هه‌میشه تازه ده‌بن هه‌میشه به‌هاره

(دیوانی حه‌ریق، که‌له‌هور: ۲۰۱۱: ۵۴)

له‌م دپه‌دا، لیکدراوی «ته‌ریکهت خوبانم» به‌پیی خویندنه‌وه‌ی نوسخه‌خه‌تتیه‌کان ده‌بی «ته‌ریکه‌تی خوبانم» بی‌ت و به‌م زیاد کردنه‌ی «ی» ئیزافه‌ی نیوان ئەم دوو وشه‌یه واتای لیکدراوه‌که دروست ده‌بی‌ت. له‌بالی دووه‌مدا کاری «ده‌بن» واتای دپه‌که‌ی ناپیک کردوه و ئەو کاره‌ ده‌بی «دلن» بی‌ت، پاشان له‌م باله‌دا به‌لکاندنی ده‌سته‌وشه‌ی «وه‌ک گولی» وینه‌ی شیعی و لایه‌نی جوانیناسی دپه‌که‌ده‌ده‌که‌و‌یت. هه‌له‌یه‌کی تری ئەم دپه‌ ته‌وه‌یه که له‌سه‌روای دپه‌که‌دا «ه» دوایی زیادیه و به‌بوونی ئەو «ه» یه‌سه‌رواکه‌ تیک ده‌چیت و ده‌بی سه‌رواکه‌ بکریته «به‌هار» و به‌م چه‌شنه‌له‌گه‌ل سه‌روای سه‌ره‌کی شیعه‌که‌ش ریک ده‌بی‌ت. دوای ئەم لیکدانه‌وه‌یه و ساخکردنه‌وه‌ی هه‌له‌کان به‌پیی نوسخه‌خه‌تتیه‌کان، دپه‌که‌ به‌م جو‌ره‌ نووسرایه‌وه:

فیدای زینده دلانی ته‌ریکی خوبانم

هه‌میشه تازه دلن وه‌ک گولی هه‌میشه به‌هار

واتا: به‌قوربانی ته‌ریکه‌تی پپه‌روانی پیاوچاکان بم؛ به‌رده‌وام دلان روون و گه‌شه‌وه‌کوو گولی هه‌میشه به‌هار و به‌رده‌وام دل‌ی ناگایان خونچه‌ی تازه‌ده‌ده‌کات و له‌نویبونه‌وه‌دان و هه‌رده‌م جوانن.

چاوه‌که‌م له‌و باغی حوسنه‌مه‌نعی چاوی من مه‌که

لازمه‌ بو‌ پاسه‌بانی باغه‌که‌ت جو‌تی عه‌سه‌س

(دیوانی حه‌ریق، که‌له‌هور: ۲۰۱۱: ۵۶)

له‌م دپه‌دا، له‌بالی دووه‌مدا سه‌روای «عه‌سه‌س» هه‌له‌یه و ئەم وشه‌یه له‌راستیدا «عه‌سه‌س» ه و به‌م جو‌ره‌ سه‌روای دپه‌که‌له‌گه‌ل سه‌روای گشتی ریک ده‌بی‌ت. پاشان وشه‌ی «جو‌تی» ده‌بی‌ت «جو‌وتی» بی‌ت که به‌م جو‌ره‌ واتای دپه‌که‌ده‌ده‌که‌و‌یت. دوای ئەم لیکدانه‌وه‌یه و ساخکردنه‌وه‌ی هه‌له‌کان به‌پیی نوسخه‌خه‌تتیه‌کان، دپه‌که‌ به‌م جو‌ره‌ نووسرایه‌وه:

چاوه‌که‌م له‌و باغی حوسنه‌مه‌نعی چاوی من مه‌که

لازمه‌ بو‌ پاسه‌بانی باغه‌که‌ت جو‌وتی عه‌سه‌س

واتا: نووری چاوم! له‌باغی جوانیتدا به‌رگری له‌چاوم مه‌که و مه‌لی لیم مه‌روانه؛ چونکه‌ بو‌ روخساری وه‌ک باغت، جو‌وتی پاسه‌وان پیویسته، با‌ئه‌وانیش چاوی من بن.

نان و ئاوی ئەه‌لی دل عوسسه‌یه و خو‌تی جگه‌ر

ده‌ستی به‌رداوه‌له‌عه‌رزه‌تالی نانی به‌لاش

(دیوانی حه‌ریق، که‌له‌هور: ۲۰۱۱: ۵۸)

لەم دێرەدا، لە وشەکانی «غوسەییە و خوتیی» هەڵە پێنووسی هەییە و دەبی ئەم وشانە «غوسەییە و خوتیی» بن، «هەر» یش پیش ئەم وشانە لە بەلەدا داگەوتوو؛ پاشان لە بەلی دوو هەمدا وشەیی «عەرزە» هەڵەییە و دروستەکی «عوزرە» بە واتای بیانوو. دواى ساخکردنەوی هەلەکان، دێرەکە بەپێی نوسخە خەتییەکان بەم جۆرە نووسراوە:

نان و ئاوی ئەهلی دڵ هەر غوسەییە و خوتینی جگەر

دەستی بەرداوە لە عوزرە تالیبی نانی بەلاش

واتا: ئەهلی دڵ، واتە ئەو کەسانەیی دلیان بە نووری خوداناسی پروناک بۆتەو؛ نانیان خەمە و ئاویان خوتیناوی جەرگە دەستیان لە مائی دونیا و سامانی کە وەک منداری بۆگەنیو بەرداوە؛ خوازیاری نانی مفتیش هیچ بیانوویەکی نییە و پرووی کردۆتە مفتهخۆری.

هەرکەسی دانگی شعووری شعیریکی هەییە

ئەبلەیی دەنگ بۆتە ساحیب مولکی شەش دانگ مەعاش

(دیوانی حەریق، کەلهور: ۲۰۱۱: ۵۸)

لەم دێرەدا، لە بەلی یەکەمدا لە وشەکانی «هەرکەسی» و وشەیی «دانگی» هەلە پێنووسی هەییە و کاری «بی» دواى وشەیی «شوعوور» لە بەلەدا داگەوتوو. دیسان وشەیی «شعیریکی» دەبی «شعیریکی» بە واتای «دەنگە جۆ» بییت، کە درکەییە لە شتیکی چکۆلەیی بیبایەخ. لە بەلی دوو هەمدا دەستەوشەیی «ئەبلەیی دەنگ» واتای دێرەکی تیکداوە و لە راستیدا ئەو دەستەوشەیی دەبییت «ئەبلە بیدەنگ» بییت و بەم جۆرە واتای دێرەکە دەردەکەوێت. پاشان لە وشەیی «دانگ» دا «ی» ی ئیزافە بۆ ریکبوونی کیتی شعیرەکە زیاد بکریت. لە دیوانی کوردی مەریوانی، مەحمود خاکی و نەجمەددین ئەنسیسی لە بەلی یەکەمدا کاری «هەییە» لە کۆتایی بەلەکە نووسراوە و بەپێی خوتیندەوی نوسخە خەتییەکان و واتای دێرەکە دروست وایە ئەم کارە بکریتە «نییە». شعیر: نیوی دەغلیکی ناسراوە کە بە فارسی و هیندی جۆی بی دەلین. دواى ساخکردنەوی هەلەکان، دێرەکە بەپێی نوسخە خەتییەکان بەم جۆرە نووسراوە:

هەرکەسی دانگی شوعووری بی، شعیریکی نییە

ئەبلە بیدەنگ بۆتە ساحیب مولکی شەش دانگی مەعاش

واتا: ئەو کەسەیی دانگیکی هۆش و مشووری هەییە؛ دەنگە جۆیەکی نییە و نەفامیش بە بیدەنگی بۆتە خواونی شەش دانگی رزق و رۆزی.

هەموو کەس با بزانی من کە سەودای زولفی دووتاتم

لە خانەیی گۆلم دا کۆلم بە فەرزى شای و روخت ماتم

(دیوانی حەریق، کەلهور: ۲۰۱۱: ۶۰)

لەم دێرەدا، لە بەلای دوو هەمدا وشە «گۆلم» لە باری واتایە و هەچ پەڕە نەدییه کی لە گەڵ واتای سەرەکی دێرە که نییه و ئەو وشەیه لە پراستیدا «کۆل» ه و لە گەڵ وشەکانی «فەرز، شا، پوخ، مات» پازەری چاولەیه کیان هەیه و هەموویان بە یاری شەترەنجەوه پەڕەستن. وشە «کۆل» دروستەکی «کۆل» ه، که واتای کۆلەواری هەیه. «و» ی نیوان دوو وشە «شای و پوخت» زیادیه و دەبیت بقرتیت و بەم جۆرە شوبهاندنەکه و لایەنی جوانیناسی و وینەیی شیعری دێرە که دەرەکه ویت. دواي ئەو شروقهیه دێرە که به پیتی نوسخه خهتیه کان بهم جۆره ساخکراوه:

هه‌موو کهس با بزانی من که سه‌ودای زولفی دووتاتم

له‌ خانه‌ی کولدا کۆلم به‌ فەرزى شای پوخت ماتم

واتا: با هەموو کەس بزانی خوازیار و هەلۆه‌دای ئەگریجه‌ی دوولا و چه‌ماوتم، له‌ خانه‌ی فیلدا- که زۆر به‌هێزه‌- بچ زه‌ین و کۆله‌وارم و به‌ له‌ به‌ر چاوغرتنی شای پوخسارت مات بووم.

موتالای حاشیه‌ی زولفی سه‌ری سه‌فحه‌ی روخی سه‌عه‌

له‌ بۆم چابوو به‌ مندالی له‌ ده‌رسی عشقا راهاتم

(دیوانی حەریق، کەله‌ور: ۲۰۱۱: ۶۱)

لەم دێرەدا، دەستە وشە «سه‌ری سه‌فحه‌ی» دروست وایه‌ بکریته «له‌ سه‌ر سه‌فحه‌ی»، پاشان وشە «سه‌عه‌» هەلەیه و به‌ پیتی لیکدانه‌وه‌ی واتای دێرە که ئەم وشەیه «سه‌عه‌» یه‌ که وشەیه‌کی عه‌ره‌بیه‌ به‌ واتای «ئاسته‌م» و به‌م جۆره‌ واتای دێرە که دروست ده‌بیت. دێرە که به‌ پیتی نوسخه‌ خه‌تیه‌ کان به‌م جۆره‌ ساخکراوه‌:

موتالای حاشیه‌ی زولفی له‌ سه‌ر سه‌فحه‌ی روخی سه‌عه‌

به‌ وه‌م چا بوو به‌ مندالی له‌ ده‌رسی عیشقی راهاتم

واتا: خویندنه‌وه‌ی په‌راویزه‌کانی ئەگریجه‌ی که کهوتۆته‌ سه‌ر لاپه‌ره‌ی پوخساری که‌میک ئاسته‌مه‌، من که ده‌توانم بیانخوینمه‌وه‌ له‌ به‌ر ئەوه‌یه‌ هه‌ر له‌ مندالییه‌وه‌ فیری وانه‌ی ئەوین و خو‌شه‌ویستی بووم.

بۆ تارى سه‌رى زولف و منيش ئەشكى به‌ حه‌سره‌ت

خۆش به‌یه‌ کاشته‌ی دام و دانه‌و مه‌رجان

(دیوانی حەریق، کەله‌ور: ۲۰۱۱: ۹۸)

لەم دێرەدا، شاعیر خۆی له‌ به‌رامبه‌ر دلبه‌ره‌که‌ی داناوه‌؛ که‌وايه‌ له‌ نیو بەلای یه‌که‌مدا به‌ پیتی ئەوه‌ی له‌ نیو بەلای دوو هەمدا جیناوی سه‌ره‌خۆی «من» هاتوه‌، ده‌بیت وشە «بۆ»، جیناوی سه‌ره‌خۆی «تۆ» بیت و به‌م جۆره‌ هاوڕێیه‌ی واتایی له‌ نیوان بەلەکانی دێرە که پیک دیت؛ پاشان به‌ ده‌رکه‌وتنی پازەری پێچه‌وپه‌خشەیی ریک ئەو به‌رامبه‌ر کردنه‌ی نیوان شاعیر و دلبه‌ر زیاتر خۆده‌نوینیت، واته‌ شاعیر زولفی دلبه‌ری به‌ ریشه‌ و ئەشکی خۆشی به‌ مه‌رجان شوبه‌اندوه‌.. دواي ئەو لیکدانه‌وه‌یه‌ دێرە که به‌ پیتی نوسخه‌ خه‌تیه‌ کان به‌م جۆره‌ ساخکراوه‌:

تۆ تاری سهری زولف و منیش ئەشکی به حهسرهت

خۆش دین لهیه ک ئەو ریشته و ئەم دانهی مهرجان

واتا: تالی پرچت و فرمیسی تاسه م چند جوان لیک ده کالینه وه بو دروست کردنی ملوانکهیه ک، تالی پرچ، پرشته و فرمیسیکیش ده نکه مهرجانه کانیتی.

گردی ذقن سپی پرر ئەسپی عه جایب

زه خمی ههیه بو شاه و گه دا کوی محمد

(دیوانی ههریق، که لههۆر: ۲۰۱۱: ۴۴)

له م دپه دا، لیکدراوی «ذقن سپی» هه لهیه و ده بیت «زه قه نی سپی» بی، واته چه ناگه ی خری وه ک سیو که شو به اندنیکی ناسراوه له شیعی کلاسیکدا و به م واتایه لایه نی جوانیناسی دپه که به هیز ده بیت، پاشان لیکدراوی «ئه سپی عه جایب» بی واتایه و ده بیت ئەم لیکدراوه «ئاسپی عه جایب» به واتای ئازار و برینی سهیر و سه مه ره بیت. له وشه ی «پرر» هه له ی رینووسی هه یه. وشه ی «کوی» به پینی واتای دپه که و خویندنه وه ی نوسخه خه تیه کان ده بی بکرپته «گووی». دوا ی ئەو لیکدانه وه یه، دپه که به پینی نوسخه خه تیه کان به م جو ره ساخراره:

گردی زه قه نی سپی پر ئاسپی عه جایب

زه خمی ههیه بو شاه و گه دا، گووی موحه ممه د

له م دپه دا، گووی: مه به ست گزی خری چه ناگه به و به «گووی» ش ده کرپت بخویند رپته وه؛ به لام ئەو کات ها ورپه ی نیوان وشه کان که متر ده بیت. له نیوان «سپ و ئاسیب» دا هاوشیوه ی زیاد ی سه ره تا هه یه. واتا: چه ناگه ی خری وه ک سیوی پر له ئازار و برینی سهیر و سه مه ره، ئەو گو خر و چه نه خره زام و ژانی بو هه موو که س (چ شا بی و چ گه دا) هه یه.

با وه کو من به خت و تالع، باوهر و یارم نه بوو

جیی موتالا و نوره ده رسم بوو ته ده وری نوبه ئاش

(دیوانی ههریق، که لههۆر: ۲۰۱۱: ۵۹)

له م دپه دا، له وشه کانی «باوهر، جیی، ده وری، نوبه» هه له ی رینووسی هه یه. دوا ی ئەو لیکدانه وه یه، دپه که به پینی نوسخه خه تیه کان به م جو ره ساخراره:

با وه کوو من به خت و تالع یاوهر و یارم نه بوو

جیی موتالا و نوبه ده رسم بوو ته ده وری نوبه ئاش

واتا: یان دینی که سیکی وه کوو من که به خت یارمه تیده رم نه بووه و به جیی خویندنه وه و نوره ی ده رس وه رگرتن، کارم بوو ته له نوره ی ئاشدا راوه ستان.

وه ک ئه ره سه ستو جیهانگیرم، سه که ندهر بی نییه

جاری (بابا) ره فیقم بی وه کو یولداشی باش

(دیوانی ههریق، که لههۆر: ۲۰۱۱: ۵۹)

لەم دێرەدا، هەلە پێنووسی لە وشەکانی «بی، جاری، بابا» هەیه. لە بآلی یەكەمدا دواى «ئەرستوو» كاری «بم» داكە وتوووه و واتای دێرەكەى ناتەواو كردوو. یولداش لە دیوانى كوردی مەریوانی و مەحمود خاکی د/ «یولداش» ه. یولداش: وشەبەکی تورکییە بە واتای هاوڕێ. ئەم دێرە بە پیتی نوسخە خەتییەکان بەم جۆرە ساخکراوه:

وهك ئەرستوو بم جیهانگیرم سكه ندهر بى، نییه

جاری بابایهك پره فیکم بى وه کوو یولداشی باش

ئەسكە ندهرى مهقدوونى پادشای یۆنانى كه و نارا، كورى فیلیپی دووهه م، سآلی ٣٥٦ى بهر له زایین به دنیا هاتوووه و ١٦ سآل قوتابی ئەرستوو بووه. و اتا: ئەگەر وهك ئەرستوو زاناش بم و ئەسكە ندهرى دهسه لاتدار قوتابیم بیت؛ كهس شك نابه م هاوڕیم بیت و له گهلم وهك هه فالئیکى باش هه لسوو كهوت بكات.

خآل و خهتى بى حه د كه هه موو جومعه له سه رخۆ

وهك زهنگى له گه ل خوړو وه كو زاغ و عه تارن

(دیوانى حەریق، كه لهوړ: ٢٠١١: ٥٩)

لەم دێرەدا، وشەکانی «جومعه له سه رخۆ، خوړ، عه تارن» هەلە پێنووسییان هەیه. بێحه د: بێژومار. خه د: روخسار. زهنگى: رهش پيست. عوقار: ناوى بالنده به كه. له نىوان وشه كانى «خه ت و خه د» هاوشيوه ی هاوړه گه ز «جياوازی نه بزوينى دوايى» و له نىوان وشه كانى «خه د، خه د» هاوشيوه ی خه ت هه يه. لەم دێرەدا، بێچه و پەخشەى رێك و شوبهاندنى لێكدراو هەیه. دواى ئەو لێكدانه وە و ساخكردنه وەيه واتای دروست و لایەنى جوانیناسى دێرەكە دەردەكە ویت. بە پیتی نوسخە خەتییەکان دێرەكە بەم جۆرە ساخکراوه:

خآل و خهتى بى حه د كه هه موو جه معه له سه ر خه د

وهك زهنگى له گه ل خوړ و وه كوو زاغ و عوقارن

واتا: خآل و خهتتى زۆر و زه وه نديان كه له سه ر كولمه يان كو بۆ ته وه، ده لئى قوله ره شه ن له په نا خوړدا، يان وه كوو قشقه ره و عوقار ره شن.

تا سنبلى زولفت بووه په رژينى گولى روت

نهم ديوه له دووريشه وه عيشه خه ت و خآلان

(دیوانى حەریق، كه لهوړ: ٢٠١١: ٩٧)

لەم دێرەدا، لە بآلی دووهەمدا وشەکانی «دووريشه وه و عيشه» هەلەن و دەبیت ئەم وشانە «دووريشه وه و عيشه ی» بیت و بەم جۆرە واتای دێرەكە دروست دەبیت. بە پیتی نوسخە خەتییەکان دێرەكە بەم جۆرە ساخکراوه:

تا سونبولى زولفت بووه په رژينى گولى روت

نهمديوه له دووريشه وه عيشه ی خه ت و خآلان

واتا: تا ئەو کاتەى سونبۆلەکانى پرچت وەکوو پەرژین دەورى پوخسارتیان داوه، نازیکى خەت و خالەکانتم لە دووریشەوه هەر نەدیتووہ.

مەزەرەهەى موهر و موحبەت توخمى وەسلى شین نەکرد

گۆل بە شادى دائەچینم خارى غەم ئەپوێتەوه

(دیوانى حەریق، کەلھور: ۲۰۱۱: ۱۲۲)

لەم دێرەدا، لە بەلى یەكەمدا وشەى «موهر» بەپێى ئەوێ دواى ئەو وشەى «موحەبەت» هاتوو، دەبى بکریتە «میهر» کە هاوڕێهەى واتایان لە گەل یەك هەیه. بەپێى نوسخە خەتییەکان دێرەكە بەم جۆرە ساخکراوه:

مەزەرەهەى میهر و مەحەبەت توخمى وەسلى شین نەکرد

گۆل بە شادى دادەچینم خارى غەم دەپوێتەوه

واتا: کینگە و زەوى خۆشەویستی هەرچى تۆوى پێك گەشتتم لى چاند، هیچی لى شین نەبوو، بە خۆشحالی گۆل دادەچینم؛ کەچی هەر دركى خەمى لى سەوز دەبیت و بەرەهەمیتى.

قوربانى وجوه و ئومەناى شاهى روخت بم

هەریه کە لە جیى خۆى چە ئەمیریکی ئەدیبه

(دیوانى حەریق، کەلھور: ۲۰۱۱: ۱۱۴)

لەم دێرەدا، لە بەلى دووهمدا لە وشەکانى «چە و ئەمیریکی» هەلەى رینووسیان هەیه و دەبى بکریتە «چ، ئەمیریکی». بەپێى نوسخە خەتییەکان بەم جۆرە ساخکراوه:

قوربانى وجووہ و ئومەناى شاهى روخت بم

هەر ییکە لە جیى خۆى چ ئەمیریکی ئەدیبه

واتا: بە قوربانى پوالت و ئەمیندارانى شای پوخسارت بم؛ هەر کامەیان لە لای خۆیەوه وەك فەرمانرەوایهكى ئەدەب دۆست و زانایه.

بەپینی لیکدانەوێ دیوانی حەریق، لیکۆلینەوێ نەوزاد کەلھۆر و بەراوردیان لەگەڵ دوو نوسخە ی خەتتی بەو ئەنجامە گەشتین: ئەو دیوانە لیۆرپێژە لە هەلە ی پیتچینی، رینووسی، لیکدانەوێ و داکەوتنی وشە. ناتەواویبەکانی ئەو دیوانە ئەو راستییە دەردەخات، ئەو دیوانە پتووستی بە ساخکردنەوێ و لیکدانەوێ دووبارە یە. لەم لیکۆلینەوێ نەوزاد کەلھۆردا نوسخە، یان نوسخە گەلیک کە وەک پالپشت بۆ شروڤە و ساخکردنەوێ ئەم دیوانە سوودی لێ وەرگیرابێت نیوی نییە، تەنانەت شیوازیی لیکۆلینەوێ کەش ناروونە و بەم جۆرە شیعری حەریق تووشی هەلە لە ئاستی زمانی و واتاییدا بوو. سەرچاوەکانی ئەو دیوانە وەک زۆربە ی توێژینەوێ کانی تری کتیبخانە ی کوردی ئاماژە ی پێنەکراو.

لە راستیدا ساخکەرەوێ دیوانی شاعیرانی کلاسیک بە گشتی لە گەڵ چەند گۆرانکاریبە ک کە لە لایەن بنووس و نووسەرەنەوێ بە هۆکاری جۆراوجۆری وەک نەبوونی زانیاری لە سەر شیوازیی شیعری شاعیران و تاییەتمەندیبەکانی شیوازاناسیی هەر چاخیک و هەلە ی خویندەوێ رووبەرەوێ. نزیک ی شیوێ رینووسی بە شیک لە پیتەکان وەک: د، ذ، ک، گ، و هتدە، هاوشیوێ بوونی رینووسی ئەو پیتانە ی جیاوازییان تەنیا لە نوختە دایە؛ وەک: «ب، پ، ت، ج، چ، ح، خ، ر، ز، ژ، س، ش» لە سەرەتا و ناوەندی وشەکاندا، پاک بوونەوێ وشە و پیتەکان لە نوسخەکاندا دەکریت وەک هۆکاری سەرەکی سەرھەلدانی بە شیک لە هەلەکانی رینووسی ئەو جۆرە وشانە لە دیوانی شاعیرانی کلاسیک بناسریت. شیعری حەریق لە زۆر دێردا بە شیوازیکی دلخوازی و زەوقی و زۆرجار بە شیوێ قیاسی لیکدانەوێ بۆ کراو. لەم دیوانەدا واتای شیعەرەکان بێ گرنگی دان بە کۆلەکەکانی زانستی روونبێژی و وینە ی شیعری تاوتوی کراو.

The Critical correction of the Hariq's Divan
Description of Kalhor
Jafar Ghahramany¹

Abstract

Hariq is one of the most famous poets of Kurdish literature who lived in the second half of the nineteenth century and the beginning of the twentieth century. His style of speaking in poetry, especially in sonnets, is influenced by the style of Middle Kermanji poets. The main reason for its fame is due to the pure lyric poems, which contain subtle themes and lyrical and love meanings containing high mystical points. Correction of the Divan of Classical Poets is a necessity that should be done based on scientific methodology, recognizing the criteria for correction and a critical view of the text; Only with these methods can the text be corrected and the damages found in the correction be recognized and corrected scientifically and correctly. In this article, an attempt is made to critically examine the Hariq's Divan, Kalhor's description and a brief statement of its inadequacies and shortcomings to point out the damages that have caused the commentator to slip in reading and recording verses. In this study, it is not enough to express the mistakes that have been accepted by the narrator, and finally, he has corrected many deviant verses from this divan based on the available versions, some of which have been mentioned in this article. The Divan of Hariq has been published several times so far; In fact, in none of these editions is the method of work known, and it is unclear to the reader and researcher which version or version the proofreader has done the proofreading. Apart from these efforts, there are still many errors in the recording of poems, which are mostly due to defects in the reading of the manuscripts, changes in the tastes of the copyists and commentators. This research has studied Hariq poetry by analytical-descriptive method. Recognizing these mistakes can help other proofreaders and block the repetition of similar mistakes.

Keyword: Classical poetry; Scientific correction; Poetry of Hariq.

¹ ghahjefer@gmail.com

سه‌رچاوه‌کان

ئه‌حمه‌دی شاوه‌یسی میکایلی، مه‌لاخدر (نالی) (۱۳۷۸). *دیوانی نالی*، لیکۆلینه‌وه و لیکدانه‌وه‌ی، مه‌لاعه‌بدو لکه‌ریم موده‌پرپیس و فاتیح عه‌بدو لکه‌ریم. چاپی پینجه‌م. سنه: کوردستان.

ئه‌حمه‌دی، ئیبراهیم (۱۳۸۹). *فهره‌ه‌نگی مه‌نهل (چیستان) و لیچار (معما) ی کوردی*. چاپی یه‌که‌م، سنه: علمی کالج.

--- (۱۳۹۳). *زێوه‌ری زمان*. *فهره‌ه‌نگی کینایه و ده‌سته‌واژه‌کانی کوردی سۆرانی*. چاپی یه‌که‌م، سنه: علمی کالج.

زێوییه‌یی، مه‌لا نه‌سروللا (حه‌ریق) (۱۹۳۶). *دیوانی حه‌ریق، لیکۆلینه‌وه، کوردی مه‌ریوانی*. چاپی یه‌که‌م به‌غدا.

--- (۱۳۶۹). *دیوانی حه‌ریق، لیکۆلینه‌وه، نه‌جمه‌ددین ئه‌نیسی*. چاپی یه‌که‌م، سه‌قز: سه‌یدیان.

--- (۲۰۱۱). *دیوانی حه‌ریق*. لیکۆلینه‌وه و لیکدانه‌وه، نه‌وزاد که‌له‌ور. چاپی یه‌که‌م، هه‌ولێر: نووسینگه‌ی ته‌فسیر.

قاره‌مانی، جه‌عفر (۱۳۹۶). *زانستی ره‌وانبێژی ئه‌ده‌بی، به‌شی یه‌که‌م: جوانکاری*. چاپی یه‌که‌م، سنه: زانستگای کوردستان.

--- (۱۳۹۸). *زانستی ره‌وانبێژی ئه‌ده‌بی، به‌شی دووه‌م: ره‌وانبێژی*. چاپی یه‌که‌م، سنه: زانستگای کوردستان.

گه‌ردی، عه‌زیز (۱۹۷۵). *ره‌وانبێژی له‌ ئه‌ده‌بی کوردیدا*. به‌رگی یه‌که‌م. *ره‌وانبێژی*. چاپی یه‌که‌م، سلێمانی: کاکه‌ی فه‌لاح.

--- (۱۹۷۵). *ره‌وانبێژی له‌ ئه‌ده‌بی کوردیدا*. به‌رگی دووه‌م، جوانکاری. چاپی یه‌که‌م، سلێمانی: کاکه‌ی فه‌لاح.

--- (۱۹۹۹). *کنیسی شیعری کلاسیکی کوردی*. چاپی یه‌که‌م، هه‌ولێر: وه‌زاره‌تی ره‌وشنیری.

منابع فارسی

جهان بخش، جويا (۱۳۷۸). *راهنمای تصحیح متون*. چاپ اول، تهران: میراث مکتوب.

سمیعی گیلانی، احمد (۱۳۷۳). «*نکته‌هایی در باب تصحیح متون*». *درباره ویرایش*. چاپ دوم، تهران: نشر دانشگاهی.

عمادی حائری، محمد (۱۳۸۷). *تصحیح متون با تاکید بر تصحیح متون فارسی*. مجله گزارش میراث. دوره‌ی دوم، سال ۳، ش ۲۵، ۲۶، صص ۴، ۱۲.

محقق، مهدی (۱۳۶۹). «*روش تصحیح و نشر متون*». مجموعه مقالات انجمن واره، بررسی مسائل ایران شناسی، به کوشش علی موسوی گرمارودی. تهران: دفتر مطالعات سیاسی و بین‌المللی وزارت خارجه.

منجد، صلاح‌الدین (۱۳۷۸)، *روش تصحیح نسخه‌های خطی*. ترجمه حسین خدیو‌جم. مجله آینه میراث، زمستان و بهار، س ۱، ش ۳ و ۴، صص ۱۰۳، ۱۱۱.

هروی، نجیب‌مایل (۱۳۸۰). *تاریخ نسخه‌برداری و تصحیح انتقادی نسخه‌های خطی*. تهران: کتابخانه مجلس.